

Tots som idiotes

S'aprofiten de les seves febleses, de la monotonia ambiental, de la manca de defenses

Vint-i-cinc anys després de la mort de Montserrat Roig (<http://www.catorze.cat/grans/temes/904/25/anys/sense/montserrat/roig>) , com a homenatge i reivindicació d'una autora necessària, recuperem cada setmana un article de l'escriptora, il·lustrat per Cristina Losantos (<http://www.cristinalosantos.com/>) .

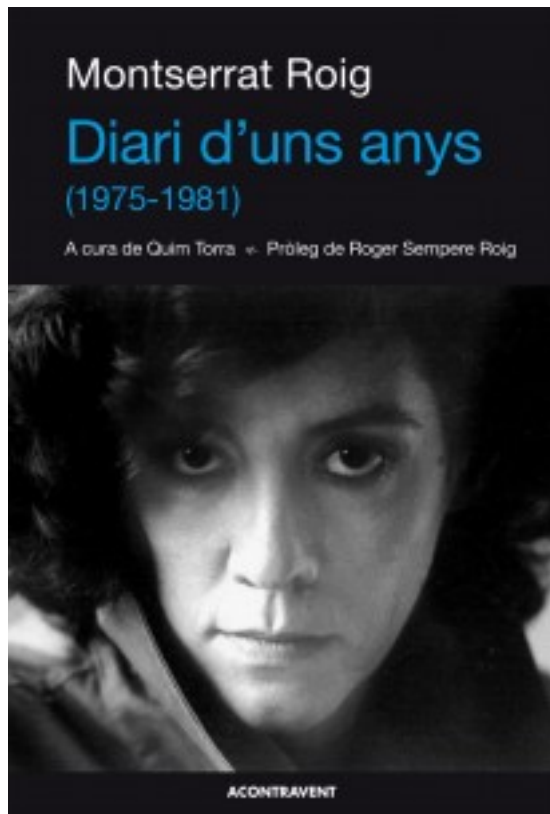
Il·lustració: **Cristina Losantos**

E's això el que penso: que ens estem tornant idiotes, oligofrèncs, mongòlics, en aquest colossal procés de subnormalització col·lectiva. Nosaltres no ens n'adonem, perquè ens veiem cada dia les cares, no clissem com es desgasten, gairebé imperceptiblement, uns trets que algun dia deuriem tenir una mica d'entitat humana. Esdevenen, lentament, trets d'aparença simiesca, gestos de concentrada anormalitat. Però si algú ve de fora, de l'estranger, com diuen alguns, veurà una mena de magma llefiscós, amb peülles o tentacles, ulls atàvics, banyes, cua, antenes, potes, urpes, maixelles. I l'estranger marxarà del nostre catau espantat i perplex i dirà als de casa seva que som *really different*.

Fem, sino, una repassada a la televisió, aquest mitjà que diuen que ha estat creat per a la comunicació, el qual ha estat somiat pel idealistes com un vincle de reflexió i educació i que ha esdevingut el capdavanter del nostre procés mongolític. Aturem-nos a *Directissimo*, on es barregen la barra del locutor, amb cara d'esquirol, l'íngigo, l'autocensura dels guionistes i el decantament vers l'estultícia de la gent, la gent que no té res i que més por amaga. Por dels canvis, por de la fam, por de les lletres que no podran pagar. La gent que protagonitza tots els traumes de l'economia i que forma part, com nosaltres, d'aquest magma llefiscós. D'aquesta gent se'n aprofita l'íngigo i d'altres íngigos de més força i categoria. S'aprofiten de les seves febleses, de la monotonia ambiental, de la manca de defenses.

Han desfilat per aquest programa una sèrie d'elements estranys, els bruixots d'avui. Els endimoniats blancs permesos i polsats en èpoques difícils. S'han passejat davant d'un poble ibèric eternament admirat d'allò que no pot palpar. La piràmide de la subnormalitat ha estat encapçalada pel fenomen Uri Geller; ell ha estat el punt alt de tota aquesta filera de comedians quotidians, d'aquesta gent que ensenyen les seves gràcies apreses entre la soledat i l'ensopiment. Tot el país subnormal, de vegades sense saber-ho, de vegades sense voler-ho, ha viscut intensament aquests fenòmens, el del jueu Geller, sobretot, i això els ajuda a sobreviure una altra setmana. No se'n pot dir a l'íngigo que tinc una germana que mou molt bé les orelles, i que el meu pare aixeca la cella dreta sense cap esforç, i que el meu fill de cinc anys fa un soroll estranyíssim amb la boca, i que jo separo els cinc dits del peu esquerre.

(*Mundo Diario*, 17-9-1975)

Article inclòs en el llibre

Montserrat Roig

Diari d'uns anys (1975-1981) (<http://www.acontravent.cat/llibre.php?id=41>)

© dels articles: hereus de Montserrat Roig

© foto coberta: Pilar Aymerich

© d'aquesta edició: A Contra Vent Editors, 2008

14 pensaments de Montserrat Roig, aquí

(<http://www.catorze.cat/noticia/2320/montserrat/roig/vida/lilibres>) .